

Ja, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze, mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het aan

Mij gedaan. Mattheus 25:40

Oekraïne Actueel Nr. 4 | 2022

Internationale Christengemeenschap

BESTE VRIENDEN, COLLEGA'S,

Het is de achtste dag van de oorlog, 3 maart 2022. Met elke nieuwe dag is het voor mij steeds moeilijker om de juiste woorden te vinden. Ook duurt het steeds langer voor ik ze vind. Voordat mijn gedachten eindelijk op papier zijn gezet, zijn er tussendoor telefoontjes, Telegram, Messenger, snel e-mails te beantwoorden: Ja, een boerderij van Demeter neemt de vrouwen met twee kleine kinderen op. Mooi! De gemeente Wenen neemt het gezin van 7. Fijn. Nee, de arme mensen van de Waldorfschool in Dnipro zijn nog niet over de grens: hun auto is kapot, de kinderen zijn ziek. Er zijn 10 kinderen. Nee, de auto met boodschappen komt toch niet naar Odessa. De bestuurder maakt zich zorgen over de mogelijke aanslag. Ja, de dokters van de Filder kliniek in Stuttgart helpen met de medicijnen en rijden ze naar de Poolse grens. Prachtig!

Dus allereerst wil ik iedereen bedanken! Donaties worden verzameld, schuilplaatsen georganiseerd, ook enkele van onze gemeenten zijn actief en bereiden de nodige accommodaties voor. We proberen onze krachten te bundelen zodat we in elke regio één contactpersoon hebben of nog zoeken. Dat wordt binnenkort bekend gemaakt. Maar u kunt altijd contact opnemen met de plaatselijke priester.

We werken samen met het ELINOR-netwerk, dat door de Vrienden van Waldorf in Berlijn wordt gecoördineerd. Onze jonge mensen zoals Richard Ulrich of Raphaela Pöllmann zijn intensief betrokken. Richard doet huisvestingscoördinatie voor vluchtelingen en Raphaela rijdt het nodige naar de Poolse grens. Er ontstaat een levendig netwerk. Deze snelle hulp is essentieel. Je redt levens. Aan de Poolse grens in Przemysl zijn de omstandigheden slecht en er zijn dringend artsen nodig,

waaronder kinderartsen vanuit het buitenland. Van een dokter die zich net aan de Oekraïens-Poolse grens bevindt en daar hulp biedt, kwam het bericht: "Het is moeilijk te zeggen wat er precies nodig is. Het lijkt mij, dat er voor het voorkomen van kinderziektes noch genoeg personeel noch voldoende medicatie voorhanden is, maar ook spuiten en injectiesets ontbreken. Ik heb vanavond een eerste dienst in de sportschool en ik zal zien wat daar gebeurt. Groetjes Thomas Neumann" .

Evgenia Naumenko van de Filder kliniek bemiddelt ook en helpt op alle fronten. Misschien komen er meer dokters. Oekraïense artsen werken dag en nacht. Daar is een groot gebrek aan medische zorg, maar ook voedsel wordt schaars. De westerse regio's van Oekraïne bevoorraden continu de oostelijke, zwaar gebombardeerde gebieden en natuurlijk Kiev. Sommige steden en dorpen zijn afgesneden van de zorg en mensen zitten gevangen. De internationale hulporganisaties zijn zelf niet ter plaatse aanwezig. Ze helpen op afstand door middel van donaties aan de Oekraïense vestigingen en hun werknemers. Daarom moeten heel veel burgers zelf reizen met hun bussen en auto's. Ze brengen voedsel en medicijnen waar nodig. Op de terugweg nemen ze weer mensen mee in veiligheid. Mensen van wie de huizen zijn gebombardeerd. Bij een zwaar Russisch bombardement op Mariupol kwamen veel kinderen en vrouwen om het leven. Marioepol brandt. In Zhytomyr raakte een raket een kraamafdeling. Charkov, mooi Charkov.... Sommige straten zijn gewoon puin en as. Eenzaam in de zwarte rook kijkt een monument uit over de ruïnes. Voedsel wordt schaars. Kiev wordt zwaar gebombardeerd. Het is moeilijk om van de ene kant van de rivier naar de andere te komen. 400 Mensen, voornamelijk vrouwen met kinderen, werden uit hun gebombardeerde en vernielde huizen gered. Velen zijn op de vlucht. In Enerhodar, regio Zaporizja, gingen honderden mensen de straat op tegenover de Russische tanks. Ze wilden zo niet alleen hun stad, maar ook de grootste kerncentrale in Europa beschermen. Ze lieten niemand passeren. Mensen stonden dicht bij elkaar, langs een grote weg, wetende dat als de elektriciteitscentrale in de vijandelijke handen zou komen, het voorbij zou zijn met hun vaderland.

Gisteren was er in het theater in Keulen een live uitzending vanuit verschillende plekken in Oekraïne. We spraken met schrijvers Yuriy Andrukhovych en Andrey Kurkov, en ook met de directeur van het stadstheater in Kiev Andrei Mai, die nu in Cherson vast zit. Andrei was teruggekeerd naar zijn geboorteplaats, naar zijn bejaarde moeder en zijn vier jaar oude zoon. Maar toen kwam het gewelddadige stadsbeleg. Hij vertelde, zittend in de kelder, dat mensen de straten niet op mogen. Sommigen werden gedood toen ze boodschappen probeerden te halen. Russische soldaten laten niemand door. Alles is dicht: winkels voor levensmiddelen en apotheken. Deze verhalen lieten iedereen sprakeloos zijn. Men vertrouwde zichzelf niet om de vraag te stellen: hoe kun je helpen? Dus was het een tijdje stil. Het was benauwd en warm. Het theater werd een keldergat. En de kelder waar Andrei in zat tot een spookachtig toneelstuk. Waarvan we allemaal wisten dat het echt was. Straks zouden we deze plek verlaten. Maar hij - niet.

Met lieve groeten,

YAROSLAVA BLACK

P.S. U bent uiteraard vrij om deze meldingen door te sturen

Donaties ter ondersteuning van vluchtelingen en humanitaire hulp in verband met de oorlog:

Gezamenlijke kas NL43 INGB 000 0349901

Onder vermelding van 'Oekraïne'